

עלון חודשי לנשים | טבת תשפ"ב | גליון מס' 17 | טעון גניזה

חברות מקשיבות

על סיפורי אצליות

"מעשה משבעה בעטלירס" ג'

עלון מוגדל לכבוד הילולת מוהרנ"ת

שנה לעלון 'חברות מקשיבות'
מוסף סיפורים מיוחד!
ראי עמ' 6-9

יריעת פתיחה

ורבי נתן מבקש גם מאתנו: תהיו חזקים
בזה! תרצו את זה, תנו מהממון שלכם
בשביל המטרה הזאת, וטרחו בכל
הכוח שיש לכם.

לפני שנה בדיוק, בערב י' בטבת, לכבוד
הילולת רבי נתן המפיץ הגדול, הודפס
העלון הראשון. "חברות מקשיבות על
סיפורי מעשיות" קראנו לו. לא היו לנו
כמעט אמצעים להדפיסו, אך כל אחת תרמה

כמה פרוטות וכך שבעים עלונים יקרים (הרגשנו שזה המון!) הודפסו
וחולקו לחברות כאן בצפת. מאז העלון רק גדל וגדל, והתפוצה שלו
הולכת ומתרחבת בכל רחבי הארץ. (אנחנו עומדים כבר בסביבות 2000
עותקים!) זה קרה וקורה בזכותכן, בזכות התרומות, בזכות הפרגון, בזכות
הרצון שיהיה עלון כזה שמותאם למבקשות שמייס. אשריכן! מזכירות
את המספר בו אפשר לברר אמצעי תרומה ולהקדיש את העלון לכל
הישועות: 050-4116096 בקרוב א"ה תהיה גם אפשרות לתרום בהוראת
קבע.

הפעם, לכבוד רבי נתן שאמר: "דף אחד יהיה תיקון על הכול", הוספנו
לעלון דף נוסף. עוד מילים. עוד חיזוקים. עוד טוב מהנחל נובע ותלמידו
הנאמן. וכמובן - דיבורים מאירים על המעשיות הקדושות, שמעוררות
אותנו בכל פעם מחדש. ישתבח שמו לעד!

קריאה מהנה ומחזקת!
שלכן, 'חברות מקשיבות'

באש ובמים

"קח אותם ממני, אנא!", העני שבחבורת עובדי השם בעיר לדיזין נענע
שני רובלים, פרוטותיו האחרונות, מול רבי נתן שהגיע למקום להתרים
לענייני רבו. "אבל הרי זה כל מה שיש לך", השיב רבי נתן שלא ידע כיצד
לקבל "בכל מאוודך" זה, תמצית דמו וחלבו של האביון שלפניו. "מלב
שלם, רבי נתן, אל תמנע ממני את הטובה העצומה הזאת, אם אתם לא
בונים את הקלויז, לא עשיתם כלום!", כמעט ופרץ בבכי, דוחף לידי את
הפרוטות. ורבי נתן לקח. היה זה סכום קטן. לא היה בו בכדי לבנות את
הקלויז, בית הכנסת המרכזי של חסידי ברסלב שעדיין היה בבחינת חלום
רחוק, אבל הייתה התרומה הזאת אבן הפינה שגירשה את כל החלישות
מליבו של רבי נתן הצעיר שעמד בודד במערכה. רבו הנערץ הסתלק
זה מכבר לבית עולמו. רבו שאמר לו שהוא, רבי נתן, יודע ממנו יותר
מכולם. אבל מי יאמין לו? תלמידי רבו הם גיבורי תורה, מנהיגי קהילות,
פועלי ישועות, והוא, עול ימים, ומרגיש כה שפל. עני זה שתומך ומאמין
עד כדי לקיחת פתו האחרונה, מחייב אותו ואת כולם להמשיך ולפעול
למען הפצת המעיינות. בבקרו מאוחר יותר אצל החסידים העשירים
בעיר טשהערין הייתה תביעה חזקה בפיו: "עני זה נתן את כל רכושו, תנו
אתם גם כפי יכולתכם!"... והם נתנו. לאחר שעמד הקלויז לתפארה אמר
רבי נתן: "עם שני הרובלים של עני זה בניתי את הקלויז!"
כוחו של רבי נתן. באש ובמים. נגד כל המניעות. נגד הטבע ממש. להפיץ
את האור, את הדעת המתוקה שהותיר לנו רבנו נחמן, זכר צדיק לברכה,
לעולם. בזכותו עד היום רבבות מבקשי השם זוכים לטעום מהאור הגנוז.

מתבוננות במעשיות

עם חברות מקליבות

ילדים קטנים ביער / יפא

יום אחד זה קרה. בריחה המונית מאיזו מדינה. כולם נמלטים דרך היער. קולות אנשים ממהרים בפסיעות חפוזות. אימהות מבוהלות צועקות לילדיהם. בכי של תינוקות. בריחה של ממש. בתוך היער העמוק והסבוך משתרר לאט השקט. כולם נעלמו. נשארו רק שני ילדים קטנים. "אבא!!! צועק הילד הקטן, הילדה הקטנה מהדקת את אחיזתה בבובה מרוטה ומתחילה לבכות בקול. הילד מצטרף אליה ושניהם בוכים וצועקים..."

לעיתים כל מה שסמכת עליו מתפוגג: החיסון(?), הקהילה, השכונה ועוד... שום דבר כבר לא מספק את ההגנה לה ציפית. ואין ברירה אלא לברות. החיפוש הפנימי הזה פשוט קורה. אבל אז את מתחילה מבראשית, את כמו ילדה קטנה שהלכה לאיבוד ביער.

את מרגישה קטנה. הכול גדול וכבד עלייך. יש כאן יער. אין שביל או דרך. הדעת מצומצמת מאוד. והכי גרוע - אין מה לאכול. זה לא שיצאת ליום שדה בחורשה, את מתקשה לספר לעצמך שזה טיול או חוויה. הלכת לאיבוד! אין מישור מבוגר או מנוסה שיכול להדריך אותך. ואין לך אפילו לחם - גם המובן והבסיסי אבד לך. אלו הימים בהם את חשה ששום חיזוק לא עובד עלייך.

הרעב הזה זאת ההרגשה שיש כאן חסר שהוא קיומי עבורי: החינוך של הילדים, הפרנסה, השידוכים, הבריאות.

רבנו מלמד אותנו שכאשר אני חשה חיסרון, עליי לצעוק ולבכות את החיסרון הזה. כשאני בוכה וצועקת: אני רעבה! אין לי שמחה ואמונה אין לי רוגע, או בפשטות: אין לי לחם, אז מגיע בעטלער קדוש, צדיק האמת, עם שקים של לחם. והוא נותן. אני מקבלת דעת מהצדיק. אם נביט בילדים הנמצאים ביער נראה אותם כך: הילד והילדה פוסעים לבדם ביער, עצי היער מביטים בהם בשתיקה, מנענעים ענפים בעצב. הם בוכים, הקבצן בא, נותן להם לחם ונעלם. הם ממשיכים בדרכם, הלחם אוזל ושוב הם בוכים וצועקים והקבצן החדש מופיע.

מדוע הקבצן מחכה שהילדים יבכו ויצעקו? רחמנות! הם קטנים ובודדים, שישחרר! שיתן להם מראש צידה לדרך או שיבחין שהנה לחמם של הילדים הולך ואוזל, ויגיע עוד לפני הרעב והבכי, והכי טוב שייקח אותם איתו ויוציא אותם מהיער!

ועל-כן לא ירד המן לישראל כי אם על פרנסת היום לבד כדי שיתלו עיניהם למרום (עירובי תחומין הלכה ו אות כ"ד).

רבי נתן מסביר שלכל יום יש שפע משלו. והעניין בירידת המן דבר יום ביומו, הוא שאנו צריכים לתלות לבנו בהשם יתברך. הדבר נכון לא רק לעניין הפרנסה הגשמית אלא גם לעניין פרנסת הנפש. בכל פעם של קושי וניסיון, כאשר את מרגישה את החסר ומתפללת עליו את מקבלת דעת חדשה מהצדיק.

אין כאן שיטה פלאית: "כיצד לחצות את היער בלי חיסרון וצער" או "תוכנית לאיתנות כלכלית", יש כאן בשורה: גם אם את חשה ילדה קטנה ואבודה ביער את לא באמת לבד. היער שלך מדויק ויש צדיק אמת שעוזר לך. הוא רק מחכה שתצעקי ותבכי והוא יתגלה אליך וייתן לך לחם. תקבלי דעת אמת שתיתן לך את הכוח לחיות ולגדול.

מעשה משבעת בעטלרס

חלק ג'

ויהי היום והיה בריחה באיזה מדינה, וברחו כלם ובדרך בריחתם עברו דרך איזה יער ואבדו שם זכר ונקבה.

אחד איבד זכר ואחד איבד נקבה. ועדו היו בנים קטנים בני ארבע וחמש שנים, ולא היה להם מה לאכל וצעקו ובכו, כי לא היה להם מה לאכל.

בתוך כך בא אצלם קבצן אחד עם השקים שלו, שנושא בהם לחם והתחילו אלו הבנים להתקרב אליו ולהיות פרוכים אחריו ונתן להם לחם לאכל, ואכלו ושאל אותם:

מהיכן באתם לכאן? השיבו לו: אין אנו יודעים, כי היו בנים קטנים כנ"ל. והתחיל לילך מהם ובקשו ממנו שיקח אותם עמו, ואמר להם: את זה איני רוצה, שתלכו עמי.

בתוך כך הסתכלו והנה הוא עור והיה אצלם פלא. מאחר שהוא עור, איך יודע לילך? [ובאמת הוא חדוש מה שהיה קשה להם זאת כי עדו היו בנים קטנים רק שהיו בנים חכמים, והיה פלא אצלם כנ"ל].

וברכם [זה הקבצן העור] שיהיו כמותו, שיהיו זקנים כמותו. והשאיר להם עוד לחם לאכל והלך לו. והבינו אלו הבנים כי השם יתברך השגיח עליהם והזמין להם קבצן עור בכאן לתן להם אכל.

אחר כך פלה אצלם הלחם ושוב התחילו לצעק עבור אכל, אחר כך נעשה לילה ולנו שם. בבקר גם כן לא היה להם לאכל והיו צועקים ובוכים, וחזר ובא קבצן שהיה חרש והתחילו לדבר אליו, והראה להם בידי ויאמר להם שאינו שומע ונתן להם גם כן לחם לאכל, והלך מהם ורצו גם כן שיקחם עמו ולא רצה וברכם גם כן שיהיו כמותו והשאיר גם כן להם לחם, והלך לו וחזר וכלה הלחם אצלם,

וחזרו וצעקו כנ"ל וחזר ובא אצלם קבצן שהיה כבד פה והתחילו לדבר עמו והיה מגמגם בלשונו, ולא ידעו מה הוא אומר והוא היה יודע מה הם מדברים, אף הם לא ידעו מה הוא אומר כי היה מגמגם בלשונו כנ"ל, ונתן להם גם כן לחם לאכל, והלך לו גם כן כנ"ל וברכם גם כן שיהיו כמותו, והלך לו הפל כנ"ל

וחזר ובא קבצן שהיה צוארו עקם, והיה גם כן כנ"ל וחזר ובא קבצן בעל חטוטרות, [שקורין גיבנת] וחזר ובא קבצן בלא ידים וחזר ובא קבצן בלא רגלים וכל אחד נתן להם לחם, וברכם שיהיו כמותו, הפל כנ"ל.

וחזר ובא קבצן שהיה צוארו עקם, והיה גם כן כנ"ל וחזר ובא קבצן בעל חטוטרות, [שקורין גיבנת] וחזר ובא קבצן בלא ידים וחזר ובא קבצן בלא רגלים וכל אחד נתן להם לחם, וברכם שיהיו כמותו, הפל כנ"ל.

וחזר ובא קבצן שהיה צוארו עקם, והיה גם כן כנ"ל וחזר ובא קבצן בעל חטוטרות, [שקורין גיבנת] וחזר ובא קבצן בלא ידים וחזר ובא קבצן בלא רגלים וכל אחד נתן להם לחם, וברכם שיהיו כמותו, הפל כנ"ל.

וחזר ובא קבצן שהיה צוארו עקם, והיה גם כן כנ"ל וחזר ובא קבצן בעל חטוטרות, [שקורין גיבנת] וחזר ובא קבצן בלא ידים וחזר ובא קבצן בלא רגלים וכל אחד נתן להם לחם, וברכם שיהיו כמותו, הפל כנ"ל.

וחזר ובא קבצן שהיה צוארו עקם, והיה גם כן כנ"ל וחזר ובא קבצן בעל חטוטרות, [שקורין גיבנת] וחזר ובא קבצן בלא ידים וחזר ובא קבצן בלא רגלים וכל אחד נתן להם לחם, וברכם שיהיו כמותו, הפל כנ"ל.

לא לתת להם כותרות

הבעטלרים מברכים את שני הילדים האבודים ביער: "שתהיו כמוני". ונשאלת השאלה: הבעטלרים הם צדיקים גדולים, כיצד הם יכולים לברך ילדים קטנים, חסרי דעת, שתהיו כמוני ממש? ואפילו אם נגיד שאלו ילדים קדושים ביותר, הם עדיין ילדים! אך אם רבנו אומר שהדבר אפשרי סימן שזה אפשרי. כנראה שאפשר לתת לכל אחד את הדרך להיות הכי הכי. בעולם קוראים לזה "הגשמה עצמית". אבל באמת זה הרבה יותר מכך. לתת אפשרות לבן אדם להיות מה שהוא צריך להיות זה נקרא 'חינוך'.

אז איך עושים את זה? דבר ראשון - מפסיקים להאשים את הילדים - מסתכלים פנימה!

הרב נתן ברסקי זצוק"ל, בנו של הרב שמשון ברסקי זצוק"ל, התגורר ברחוב מאה שערים 8 בדירה קטנה עם שמונה ילדים. נכדתו מספרת על הנהגתו עם ילדיו: "סבא אף פעם לא חינך. אם הילד הביא פתק רע מהרב"ה, או הילדה התנהגה בפראות, למחרת עשה תענית. הוא ידע שה' רוצה ממנו התקדמות רוחנית, וזה מה שיישר את הילד, וכך היה". לעולם לא ניתן לילדנו כותרות: 'אתה רשע', 'אתה בטלן', 'את שקרנית!' - זה הדבר שהכי קוטל ושורט את הנפש. זה ממש מסית את הילדים מהכיוון שאת רוצה שילכו בו. כשהבעטלרים הגיעו ופגשו את הילדים האבודים ביער הם לא אמרו להם: מה אתם בוכים? מה אתם צועקים? בכיינים! צעקנים!, הם נתנו להם לאכול וברכו אותם. להגיד לילד כותרת רעה זה קו אדום שאסור לעבור אותו. אבל מהי המידה הטובה שאפשר להסיק מהדבר הזה? - איזה כוח יש בכותרות חיוביות על הילדים! טוב להגיד לילד: כמה אתה מתוק וכמה אתה נפלא, כמה אתה חמוד וכמה את חכמה (כמה אתה צדיק, יכול להכביד על ילד, זאת אחריות גדולה מדי להיות צדיק כל הזמן!)

כשהילדים שלי היו קטנים קיבלתי עצה מהרב שכטר שליט"א, שאת הדברים הטובים שיש לי להגיד לילד אגיד לו בשקט כשלא שומעים, כי יתר הילדים מקנאים. הלכתי עם העצה הזאת ובכל איזו הזדמנות הייתי לוחשת לאחד הילדים או אחת הילדות בסוד: "דעי לך שאותך אני הכי אוהבת מכל הבנות שלי", "דע לך שאותך אני הכי אוהבת מכל הבנים שלי"... זה עשה המון טוב בתוך הבית. כל אחד מהילדים היה בטוח שאמא אוהבת אותו יותר מכולם. יום אחד אחרי שהם גדלו, הנקודה הזאת עלתה. הם היו מופתעים לשמוע שכל אחד ואחד שמע את הדיבור הזה מאמא, כל אחד היה בטוח שהוא ורק הוא הילד האהוב ביותר...

העיקרון הוא שילד לא מודע לטוב שיש בו. בכל מקום רק 'יורדים' עליו: תעשה יותר, למה לא התאמצת, תשתדל עוד... ופתאום באה אמא אחת קטנה ואומרת לילד שלה מילה טובה שתלך איתו לכל החיים, מילה שתעזור לו לנצח את כל החושך! "אתה יודע כמה אתה מוכשר? יש לך ידיים של זהב!", "את כל כך חכמה, את תמיד יודעת לפתור בעיות". כך בפשטות, היא נותנת לו כוח אמיתי בנשמה!

כשאני הולכת לשמחות ובעיקר בבר מצווה אני מברכת את החברות שלי: שתזכי לראות את הנחת! כלומר: נחת כבר יש לך, אבל שתראי לעצמך מה טוב בילדים שלך, בבעלך, בכלליות החיים שלך ואז גם תרגישי אותה! וזאת למדנו מרבי נתן. רבי נתן הראה לנו איך נותנים אור בתוך החושך. הוא לימד אותנו איך מזרחים את אורה של הלבנה בתוך החשכה. הוא לא אמר לנו - "לך לאור

שם הטוב", לא! הוא אמר: "אני אראה לך איך בתוך החושך שלך נמצא הטוב".

שנזכה לראות את הטוב בחיים שלנו ולהראות גם לילדנו במה הם טובים. אמן כן יהי רצון.

חינוך בחיוך
בס"ד 3. ספ"א/א

גודל מעלת אמונת חכמים

בזמן הבבא סאלי זצוק"ל היה אדם שסבל מבעיה קשה בקיבה. הרופאים חשבו לנתחו ואולי אפילו להסיר לו את הקיבה, רחמנא ליצלן. ביום ראשון נקבע התור שיפסוק כיצד יתקדמו ולאן. ביום שישי שלפניו הלך אותו אדם לבבא סאלי ושטח לפניו את מצב בריאותו הלקויה. הבבא סאלי שמע ואמר: "תישאר אצלי לשבת!", ואכן אותו אדם נשאר לשבות אצל הצדיק. הגיעה סעודת ערב שבת. בסעודה הגיש לו הצדיק פלפל חריף ואמר לו: "תאכל!". מי שסובל מבעיות בקיבה יודע כי פלפל חריף יכול לגרום בלגן שלם, סכנה ממש. 'אבוי, מה יקרה לקיבה עתה?!' הרהר באימה, אך התבטל לצדיק ואכל ללא שהיות. לקראת סיום הסעודה, הגיש לו הבבא סאלי כוסית טובה של ארק. "שתה", ציווה. מיודענו הצטמק במקומו 'ארק לקיבה הפגועה שלי? סכנת חיים!'. אבל שוב התבטל לצדיק ושתה את הכוס. להפתעתו הקיבה קיבלה בהכלה את הפלפל החריף וכן את הארק. כלום לא קרה לו! אך ההפתעה הגדולה באמת הגיעה ביום ראשון כאשר נבדק לפני הניתוח. "מה זה? יש לך קיבה כמו של תינוק, נקייה וזכה ללא שום פגע.

איפה היית?" שאלו הרופאים בפליאה, בודקים אם המטופל שלהם לא התחלף בטעות לאחר... "הייתי אצל הבבא סאלי בשבת", ענה. "אם היית אצל הצדיק הזה, אין לנו מה להגיד!". קידוש השם שהיה שם היה גדול מאוד.

איזה לימוד גמור! אם היה אותו איש

היה פוגש את חבר והוא היה מייעץ לו לאכול פלפל חריף ולשתות ארק, מה היה אומר לו? "חס ושלום! אתה רוצה להרוג אותי במקום?", אבל כשהגיע לבבא סאלי הוא קיבל! הוא עשה דברים שהם היפך השכל! בזכות מה הוא ניצל, בזכות הפלפל חריף והארק? לא! בזכות הביטול ואמונת חכמים. אני הולך אחרי דברי צדיקים, ככל אשר יורוך! אפילו יגידו על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין.

בכל דור ודור שתל השם צדיקים שיתנו עזר וסיוע לעם ישראל בהתקרבות להשם יתברך. איזו מתנה גדולה יש לנו שהקב"ה נתן לנו צדיקים! בדורנו השם שלח את רבי נחמן והצמיד אליו את רבי נתן. רבי נתן התבטל לרבנו באמונת חכמים אמיתית. "מה לכם לדאוג מאחר שאני הולך לפניכם?" אמר רבנו נחמן, והזהיר מאוד לסמוך על כוחו הגדול, ורבי נתן הלך עם הדיבור הזה עד הסוף. הוא ידע שרבנו נחמן יכול לעזור לנו לצאת מכל המקומות הלא טובים שאנחנו נופלים אליהם. שהוא יכול להחדיר בנו אמונה טהורה וחיבור אמיתי לבורא עולם. "כל פעם כשהתקרבותי לרבנו עוד חתיכת שכל שלי זרקתי", אמר רבי נתן שזכה למה שזכה רק בזכות הביטול הזה. רבי נתן ביטל את דעתו בביטול אדיר וזרק את השכל העצמי שלו, את כל ההבנות, והחדיר לתוך עצמו את הדעת לצדיק, רבנו נחמן בן פייגא בן שמחה. ובכוח זה זכה להיות התלמיד המיוחד, שעליו אמר רבי נחמן: "הוא יודע ממני יותר מכולם". אדם שמקשיב לרבנו נחמן, כמו שהראה לנו רבי נתן דוגמה אישית, יגיע למתיקות מופלאה ולחיבור אמיתי בעבודת השם. יהי רצון שנזכה לאמונת צדיקים אמיתית.

להצטרפות לקו השמחה והאמונה של הרבנית סיגל,

התקשרי: 052-7680969

בס"ד 3. ספ"א/א
שמחה
והתחזקות

מה כבר ביקשתי?

הו, תחיני שכנתי, כמה טוב לראות אותך!
מה שלומך, רגילי היקרה?

- את באמת רוצה לדעת? האמת שאני בסוג של משבר. אני לא מבינה דבר אחד: מה רבש'ע, מה כבר ביקשתי? באמת אין לי דרישות בשמיים, בשום תחום. אני פשוט מצפה לחיים נורמטיביים, להתנהלות נורמלית, לעניינים שזורמים, לסטנדרטים מקובלים, להצלחה מינימלית, ליכולות בסיסיות, לא מעבר! אז למה שוב ושוב נתקע לי?

בואי תסבירי לי על איזו נורמליות את מדברת?

נורמלי הכוונה לבעל טוב, שמבין אותי ולוקח אחריות. מינימום! לא ביקשתי אביר על סוס לבן!

נורמלי הכוונה לילדים מחונכים, לא עושים בושות, לומדים בסדר, ושאינ להם כינים! לא מצפה לנסיכים מהאגדות!

נורמלי הכוונה שתהיה לי עבודה מסודרת, בשעות הבוקר ובשכר נחמד! לא ביקשתי להפוך למיליונרית!

נורמלי הכוונה שהבית יהיה כל הזמן במצב שפוי, שיש בו ריח של ניקיון ועוגה במקפיא. לא מדמיינת איזה בית מרקחת!

נורמלי הכוונה שהילדים מגיעים לגיל שידוכים ותוך תקופה הגיונית מתארכים ומתחתנים עם שידוכים טובים ונחמדים. לא מצפה לפצצות נדירות!

אדרבא, תגידי לי את, תחיני, הגזמתי במשהו? יש לי

דרישות גבוהות מדי? ציפיות מוגזמות?
לא מוגזם בכלל. את אפילו ממש מסתפקת במועט. רק לא הבנתי דבר אחד: מה את עושה עם כל מה שאת רוצה שיהיה? איך את משיגה את כל הנורמליות שאת מתארת?

זו בדיוק הנקודה. שבכלל לא הכול מושג. אולי אפילו הרוב נשאר ברצונות שלי. וזה מה שמפוצץ אותי: מה כבר ביקשתי?! למה כל העניינים מקרטעים? -באמת ביקשתי את כל זה? התפללת על זה? בכית לה' והתחננת לקבל את כל המינימום הבסיסי הזה?

את רצינית איתי? על זה אני צריכה לבכות ולהתחנן?? אין לי כאן איזה חולה אנוש, חלילה, לא תגידי הבת שלי בת 40 ומצפה לזיווג, הילד לא ירד מהדרך, אני לא לגמרי מובטלת כבר 20 שנה, על מה יש לי כ"כ לבכות ולהתחנן? אולי לא הבנת אותי, אני מדברת איתך על א"ב! על המינימום! על הבסיס!

דווקא נראה לי שהבנתי אותך, רגילי, את מסבירה מעולה. אבל אני רוצה לספר לך רק חלק קטן מתוך הסיפור של רבנו על השבעה בעטלירס. רבנו מספר על ילד וילדה שטעו ביער ולא היה להם כלום. גם לא לחם. שתסכימי איתי שזה ודאי מינימום בסיסי? ובכל יום הם צעקו לה' ובכו והתלוננו עד שהגיע אליהם איזה קבצן שנתן להם לחם משקו. וכך הדבר חזר על עצמו, כל יום הם צעקו ובכו עד שמישהו בא והביא להם לחם שלא ימותו ברעב.

אבל יותר מזה, יש פה עוד נקודה חשובה ועמוקה. בתחילה כשצעקו על הלחם אכן קיבלו לחם, אבל את שאר המתנות המיוחדות יותר שהיה לקבצנים לתת להם, את זה הם עוד לא היו ראויים לקבל. כי לא בכו על זה. רק בהמשך הסיפור הם הגיעו לשלב שבו הם התגעגעו לאותם הקבצנים וכספו אליהם ורצו וביקשו ואז הם הופיעו שוב ונתנו להם את כל המתנות. גם את לא צריכה לצמצם את הבקשות שלך למינימום. על מי את מתקמצנת? לה' יש שפע אדיר לתת לך. מי ביקש ממך להסתפק בבסיס? תבקשי יותר! תבכי לה'! תתחנני על כל הטוב שאת רק יכולה לדמיין! אבל מצד שני אל תשכחי: גם על הדברים הכי קטנים, פשוטים, שהיינו רוצים שהם יהיו ברורים מאליהם, גם עליהם צריך להתפלל! על כל דבר ודבר צריך להקדים תפילה! הלוואי שנגיע לדרגה הזו שנבכה אפילו על הלחם!

תשמעי, תחיני, הפתעת אותי לגמרי! זה חידוש גדול בשבילי! אני ממש צריכה לחשוב על כל מה שאמרת. ופשוט - להתרגל לבקש.

את תיראי איך החיים שלך יהיו נפלאים פתאום. ואגב, את אפילו לא צריכה לשנות את השם שלך, מרוב שתתרגלי להתפלל, יהלום אותך שמך, "רגילי".

לכל בעיה יש פתרון

רבנו הקדוש אומר: "אצל העולם אמונה היא דבר קטן, אבל אצלי אמונה היא העיקר!" ורבנו הדגיש: "אמונה - כמו שהנשים ופשוטי העם מאמינים, ככה בתמימות".

אדם שחי עם אמונה הוא אדם מאושר ומשוחרר. הבעל שם טוב זכותו תגן עלינו נהג לומר: "כשרוצים משמיים להעניש את האדם - לוקחים ממנו את האמונה", כי כל זמן שאדם יודע: ה' פה, הוא עושה הכול, שום דבר לא קורה בלעדיו - איך אפשר להעניש אותו?

כשאשה יודעת - ה' עושה הכול - הכול ממנו, אז אם אין כסף - זו לא אשמת הבעל, זה השם! הוא עשה שנעבור את הניסיון הקשה הזה. במקום להתמרמר על כל אחד ולהאשים את כולם יש לה אמונה. ככה ה' רצה. ר' לוי יצחק מברדיטשוב זצוק"ל היה שר עם תלמידיו: אתה, אתה, אתה: כשהולך לי טוב - זה אתה, כשהולך לי לא טוב - זה שוב אתה. ואם זה אתה - זה הרי טוב. ואם זה טוב - זה שוב אתה! אתה, אתה, אתה. אדם עם אמונה שום דבר לא 'עונש' בשבילו. כי מה שרק יעבור עליו הוא ידע שזה ה'. כשחיים עם אמונה כל החיים משתנים לטובה, ובפרט בשלום בית.

מחלוקת, אומרת הגמרא, היא כסדק צר בחבית שהולך ומתפשט עד שהופך להצפה שלמה. מריבה מתחילה בעקיצה קטנה, מילה דוקרנית, תלונה, עד שכל הבית, חלילה, מתמוטט. אבל כשחיים עם אמונה - לא מאשימים אף אחד. בעלי לא אשם שיש הפסקת חשמל, שיווד היום גשם, שכבר אין אפשרות לקנות בהקפה... מי אשם? הכל מהשם!

ואם אני לא מרוצה ממה שקורה לי? יש לי פתרון! רבנו נתן לנו את העצה של תפילה והתבודדות, לדבר עם השם בשפה שלי. נשים עוד יותר קרובות לתפילה מאשר גברים. האישה - ליבה שבור יותר והיא נוטה לבכי. היא נמצאת בבית עם הילדים. הם בוכים ומנדנדים ולפעמים היא כבר מרגישה: אין לי כבר כוח! אין לי מנוחה! כל רגע קורה משהו אחר: היא רוצה לישון ואחד מתחיל לבכות, רוצה לצאת קצת וכבר שפכו הכל מהמקרר, אז היא כבר מתחילה לבכות, כמה אפשר...

אבל אם את יודעת את הסוד של התפילה - תבכי עכשיו לה': ה' תן לי כוח, תעזור שהילדים יהיו בריאים, שתהיה שמחה בבית, שבעלי יצליח בפרנסה... כשמבקשים מה' צריך לבקש יפה, ברחמים ובתחנונים. לא: אתה לא נותן לי כלום. לכולם אתה עוזר חוץ ממני. אלא ברחמים: ה' אני מבקשת שתרחם עליי. אפילו אם התפילה שלי לא תענה אני אשאר איתך תמיד, אני אוהבת אותך, אתה אבא שלי ואני מתחננת אליך שתעזור לי. אני לא מרגישה טוב, תעזור שארגיש טוב, שבעלי ירגיש טוב, שהילדים ירגישו טוב... תן לנו פרנסה ושפע...

מה יקרה כשמשיח יבוא, מה הוא ישנה בעולם? רבנו אומר שמשיח יעשה דבר אחד: הוא יכבוש את העולם על ידי "תפילה". הוא ילמד את כולם שלכל בעיה יש פתרון - מה שצריכים אפשר לבקש מהשם. הבה נשתמש בעצה של משיח וכשנקיים את העצה הזאת נזכה לחיים מאושרים!

חַנַּת רַעֲנוֹן לְאִשְׁתְּ הַחֵיל

"אמר שיהיה כמה מעשיות מאנשיו
שמכל אחד ואחד יספרו הרבה מעשיות"

חברות מספרות על עצמן

מוסף סיפורים מיוחד
לכבוד הילולת מוהרנ"ת

עושה חרשות בכל עת

סיפורי של נחמה לרי:

"חמישה ילדים, זה לא מספיק? תשמחי בהם ודי", זיכרון מילותיה של הרופאה היכו בי עת עמדתי בתפילה אילמת בציונו של רבי נתן. אני שמחה ומודה על כל ילד שקיבלתי. אבל איך אפשר לכבות את הרצון היקר של אמא יהודייה לזכות בעוד נשמות זכות וטהורות? ידם של הרופאים מייאשת וקצרה מלהושיע. הסביבה גם היא לא מבינה את הכמיהה הזאת. "הרי יש לך חמישה ילדים, מדוע תבקשי עוד? תודי להשם על מה שיש, תשלמי עם זה!", טוענים ומעלים בי ספקות. אולי אכן זהו גם רצונו של אבא שבשמיים, שיהיו חמישה יקרים אלו ודי? מי אני שאבקש ואחלוק? לא ידעתי להשית עצות לנפשי. להמשיך לרצות ולהתפלל? לוותר? "מה שאתה רוצה, אבא", לחשתי לתוך הפרוכת הכחולה, כל כך רוצה לעשות רצונו כרצונו, אך מרגישה מבלבלת וחסרת אונים. "אם אתה רוצה לתת לי עוד ילדים, עשה שזה יהיה בקלות, זרע קודש של קיימא, בשמחה ובבריאות איתנה, ואם לאו, תן לי את הכוח לקבל את זה, להשלים". כך פסעתי סחור סחור בציון הקטן, מבקשת שתחזור הנחמה והשמחה, האמונה והתקווה. "רבי נתן, מה אתה אומר?", לאחר דקות של תפילה מאומצת הפנית את השאלה אליי, לצדיק הקדוש שטמון כאן וגילה סודות טמירים בספריו הקדושים, סודות מאוצרו של רבו הגדול, רבנו נחמן בן פיגא זכותו יגן עלינו. רבי נתן דיבר אלינו ממש. בשפה השווה לכל נפש, שפה שחודרת עמוק. כשרוצים לקבל תשובות מרבי נתן אפשר לפתוח את ספרו "עלים לתרופה", ספר המכתבים שכתב לבנו, רבי יצחק, ומיועד גם (ובמיוחד) אלינו, דור אחרון, התוהה ובוהה באפלה. שלפתי את אחד

הכרכים מהמדף. מילים זהובות ניבטו אליי מבעד כריכה כחולה. פתחתי אקראית והתחלתי לקרוא.

התאריך היה משנת תקצ"ח, אך אני קוראת ומרגישה שהמילים מיועדות היישר אליי.

וכך אמר הצדיק בתפילה רנ"ח:

"וכעת תדע כי ה' יתברך עושה חרשות בכל עת, כי בליל שבת קודש העבר נולד בן למזל טוב למחותנך ויכנוס לברית אם ירצה השם ביום שבת קודש הבא עלינו לטובה..."

המשכתי לקרוא ולקראו והמילים רוקדות לי בלב. הם היו אות וסימן. נחמה ותרופה. השם יתברך עושה חרשות בכל עת. חרשות כאלו! קיבלתי חמישה אוצרות, ולהשם יתברך ישנו אוצר נוסף. והוא ייתן לי זרע קודש של קיימא, תינוק חי וקיים להביאו בבריתו של אברהם אבינו. זה בדיוק הרמז שעולה בהיר ומאיר מתוך המילים!

חזרנו הביתה מאוששים. הישועה לא אחרה לבוא. בלי רופאים ורפואות, נפקדתי בזרע קודש של קיימא לעבודתו יתברך!

"ברוך הבא הנימול לשמונה", ברך החזן בברית. והלב התמלא בהודיה שאין לה גבול. כמה חסד יש בילד הזה. כמה מתיקות של בורא עולם שראה את הרצון הטהור, ובמתנת חינוך נתן לי עוד ילד מאוצר הנשמות שלו חרף ייאושי הרופאים. ילד יקר לגדלו לתורה, מצוות ומעשים טובים. "ויקרא שמו בישראל... אברהם נתן".

התינוק נקרא על שם סביו ע"ה וכמובן, על שם הצדיק שהאציל עלינו הוד ותקווה.

"אני רוצה להודות", הכתה בי ההכרה מיד. "להגיע שוב לצדיק הקדוש הזה, לפרסם את הנס, לערוך שם סעודת הודיה", החלטתי נחושות.

לאחר שנה הגיעה ההזדמנות. נסעתי עם קבוצת חברות לאומן. בהכנסת

האורחים אצל הבעל שם טוב זצוק"ל קניתי סנדוויצ'ים, ירקות ושתייה ואיתם נסענו לרבי נתן. התרגשות עצומה אחזה בי. לכאן הגעתי חסרת אונים וכאן חזרה לי רוח החיים. כאן השארתי תבילות של ספקות ובלבולים, ובמקומם לקחתי תקווה ושמחה. כמה טוב לבוא לכאן שוב בידיים מלאות, כמה טוב לבוא לכאן להודות!

החברות נדבקו בהתרגשותי, וכולנו התיישבנו בספסלי העץ שלמרגלות הציון מחלקות את התקרובת, ניגשות ליטול ידיים ולסעוד את לבנו. מסעדה קטנה ניצבה שם, מוכרת מוצרי מזון שונים. אדם מכובד למראה יצא מפתח המסעדה והבחין בתכונה הרוגשת: "לכבוד מה המסיבה?", התעניין. "סעודת הודיה אצל הצדיק", ענינו. "ככה?", אמר, סוקר את הסנדוויצ'ים והירקות. "לכבוד הצדיק, תקחו לכם כל מה שיעלה בדעתכם מהמסעדה", אמר ברוחב לב, ומול מבטנו המהססים הוסיף: "קדימה, קדימה, תזמינו בלי לחשבן. אני רוצה את הזכות הזאת לעצמי". וכך השתכללה מסיבת ההודיה בשתייה וממתקים, פיצות, צ'יפס וגלידות, חטיפים ומה לא? הרגשנו כולנו איך הצדיק מאיר לנו פנים. וכמו אומר לנו:

בואו אליי, בואו.

בואו עם כל מה שעובר.

עם הצרות בגשמיות, ועם המצוקות ברוחניות.

דעו, הכול יכול להשתנות. השם עושה חרשות בכל עת.

בואו להרגיש את זה כאן אצלי בציון.

להחזיר את האוויר האמיתי לריאות. לנשום שוב אמונה.

להתחיל לחיות מחדש את החיים האלו ממש.

זה אפשר.

מי הן הרבניות שלך, רבי נתן!

יצאנו לדרך עם רבי נתן:

היה זה באחד מימי הקיץ היפים. היינו קבוצה קטנה של שמונה נוסעות. הגענו לרבי נתן באמצע הלילה. שקט, חושך, המים המפכים של נהר בוג מנגנים לנו ניגון נעים. ירדנו מהרכב והתכוננו לעלות במעלה המדרגות המפותל. רבי נתן! התלמיד הנאמן! איך כל פעם מחדש הלב מנתר כשהוא עולה במדרגות האלו.

כשכבר היינו ממש קרובות לציון, שמענו קולות בוקעים מתוכו. קולות תפילה, נהי תחנונים של נשות ישראל צדקניות. מישהי קראה שם תפילה בקול, היתר חזרו אחריה בלהט. מי הן המתפללות המבקיעות רקיעים? נכנסנו פנימה בשקט, סקרניות. המחזה שנגלה לנגד עינינו היה בלתי הגיוני. בקדמת הציון עמדה 'הרבנית'. המראה שלה היה כאילו לקוח מאיזו תמונת פרסומת שעדיין לצערנו רואים בחוצות דרכים. בידה אחזה דף פוליו כתוב וכולה שקועה בתפילה נלהבת. 'תלמידותיה', לבושות כמותה, ישבו במעין מעגל על רצפת הציון, בידיהן דפים

שאנחנו נמנע את נחת הרוח הגדולה שוודאי ישנה לבורא עולם מתפילותיהן של בנותיו-אהובותיו? או לא!
"איך קוראים לך?", ניגשתי ושאלתי את הרבנית.

"ליטל", ענתה לי. חייכתי אליה חיוך רחב. "ליטל יקרה, יש לי בקשה. אולי תסכימי להקריא את התפילה היפה שלך שוב מההתחלה? אני רוצה שגם הקבוצה שלי תצטרף!".

"את בטוחה?", התפללה ליטל וסקרה אותי שוב. "בטוחה מאוד!"
שוב התפללה הרבנית את תפילתה, והפעם- גם אנו אחריה, מצטרפות, מילה במילה, לב אל לב.

"רבי נתן", אמרתי לצדיק בסיום התפילה, "תראה מי הן הרבניות שלך, תראה מי הן התלמידות שלך! איך אתה מקבל את כולם ויש לך מקום לתת לכל יהודי להרגיש שייך וקרוב, ומשם, מאותו מקום, לבקש לחזור בתשובה שלמה לפני אבא שבשמיים, או רבי נתן!"

עם שמות לתפילה ועיניהן מצועפות. בשנייה הראשונה נרתעתי אחר. ככה מתפללים? ריבוננו של עולם, עד מתי? אך לפתע נפתח לי הלב. התפילה שלהן הייתה בהשתפכות נפש לא רגילה.

"ריבוננו של עולם!", קראה 'הרבנית' בניגון ממים וכולן חזרו אחריה: "ריבוננו של עולם", "רחם עליי" - "רחם עליי" שוב חזרו אחריה כולן. "שאיזה גם אני"... (וכאן כל אחת אמרה את השם שלה)

"לחזור בתשובה שלמה לפניך...". וכבר הרבנית מתמוגגת בדמעותיה, והקבוצה מצטרפת כל אחת ואחת, כל אחת ודמעתה.

הן היו עסוקות בשלהן וכלל לא הבחינו בנו, קבוצה של נשים חרדיות מבית שמש, ירושלים, בני ברק וצפת. מסודרות כאלו, ותיקות בתחום... אחר דקה או שתיים, הרבנית קלטה אותנו והשתתקה. מיד אחריה הסתובבו יתר הקבוצה. חיוכים נבוכים ניבטו על פניהן. התפילה הופסקה באחת. שאנחנו נפסיק את עת הרצון היפה הזאת!?

לב קטן ומתוק שלי...

א. ר. נתן:

הכול התחיל לפני 22 שנה כשאחי הבכור נסע עם הישיבה התיכונית שלו לרבי שמעון לכבוד ז' באדר. הוא חזר משם עם אוצר נדיר. שלושה ספרים יקרים: ליקוטי מוהר"ן, ליקוטי עצות וליקוטי תפילות. זה האחרון היה במהדורת כיס בגוון בורדו. מהרגע הראשון הוא פשוט כבש אותי. "לב קטן ומתוק שלי", הייתי קוראת לו. ניכסתי אותו מיידית לעצמי והוא ליווה אותי במהלך כל שנות האולפנה. התקרבותי בהדרגה לברסלב, שומעת "רדיו ברסלב", ומתחזקת לכיוון חרדי. כל פעם זכיתי 'לחטוף' ממנו, מהלב הקטן והמתוק, דף ועוד אחד. נהנית לפתוח היכן שנפתח, להרגיש את ההשגחה שבעניין ולהתמלא באהבה למחבר. בסוף כיתה י"ב זכיתי להגיע לרבנו הקדוש הראשונה והוא כמובן איתי, הלב הקטן. בעודי בציון נכנס לי מן חשק כזה, אולי אזכה לסיים אצל רבנו את ליקוטי התפילות שלי כמו שזוכים לסיים תהילים? נכנסתי למרוץ, אבל המקסימום שהגעתי אליו היה תפילה כ'. בחזור, כשהגענו לרבי נתן, התרגשתי להוציא את הלב הקטן והמתוק, ולהניח אותו על ציון המחבר הגדול. עם הקמת הבית ואיתו האוצרות הקטנים

כל דף הוא מתנה. כל מילה יקרה. בהתחלה לא הצלחתי להגיד יותר מכמה שורות, אך נעזרת בסימנייה דביקה, עצרתי והמשכתי למחרת. העיקר - להגיד! וכך, בלי מתכוון, ובלי סטופר שדוחף אותי קדימה, מצאתי את עצמי שנה ומשהו אחר כך, סמוך לבר מצווה של הבן שלי, עומדת בסיומו של ליקוטי תפילות. החלטתי מיד להקדיש את הספר לבני לכבוד היום הגדול. היש מתנה נפלאה מזאת?

כבר למחרת התחלתי מחדש, אוזנת בלב הקטן והמתוק שלי, רוצה להמשיך כך לעולם...

"הסיומים של אמא הם לא סיומים רגילים", אני מספרת לילדים שלי, לאחר שאני זוכה לגמור עוד ספר תהילים באותה דרך נפלאה. "הם סיומים של פירור ועוד פירור. קצת ועוד קצת. ויש בהם מתיקות מיוחדת".

ממליצה לכל אחת לטעום מהטוב הזה. להתחבר למילים הקדושות. זה מחלחל פנימה, זה מהדהד עמוק בתוך הלב. בתפילות של רבי נתן פירוש על הספר הקדוש של רבנו, ליקוטי מוהר"ן. כשאני שומעת או קוראת עתה תורה מליקוטי מוהר"ן, אני מרגישה שהכול מוכר, הכול שייך כל-כך, מאיפה? מהיכן? מהלב הקטן והמתוק שלי...

שברוך השם תפסו את כל כולי, הלב הקטן והמתוק הונח לו בארון. מדי פעם הייתי מגניבה אליו מבטים של חיבה, לעיתים נדירות גם זוכה לפתוח, להגיד משפט פה משפט שם. אבל זה לא היה זה. רציתי יותר. התגעגעתי למילים הקדושות שליבבו אותי מבפנים. לאחר שנולדו כבר שבעה ילדים בלע"ה, השם יתברך זיכה אותי לעצור להתבוננות. אורו של רבי נתן שאמר "דף אחד יהיה תיקון על הכל" ו"מעט זה טוב" עצרו אותי. פתאום הבנתי שהיצר הרע פשוט "מסובב" אותי. "מה זה לפתוח דף אחד? את עושה צחוק?" אומר לי ואני הולכת שבי אחריו. "ותגידי את האמת, האם באמת אין לך זמן לקרוא עוד דף אם את כבר קוראת?" עורר בי מצפון. אך בפועל אפילו דף אחד הוא לא נתן לי לקרוא. פעם אחת בשיחת חברות מלב אל לב, אחת החברות אמרה: "אם רוצים 'לחטוף' משהו, כדאי לעשות זאת על הבוקר. אם לא - זה מתפספס עם העול של הבית והילדים". המילים שלה האירו לי מאוד. החלטתי לקבוע קביעות. כל יום בבוקר אפתח דף מליקוטי תפילות ואוסיף גם פרק תהילים (דווקא אחד, שהיצר לא יגיד לי להוסיף ולהוסיף, ובסוף אתי'אש ואמצא את עצמי חסרת כל). מאז אני פותחת כל בוקר עם הדף היומי שלי.

אמא, בואי נצטלם!

ברסלב. אזור פסטורלי מלא ירוק ותכלת. את הולכת וטובלת בכל הטבע הבראשיתי הזה, מגלה שהזמן פסח על חלק מהמקומות בעולם והשאיר אותם כמו פעם, כמעט גולמיים. הלכנו יחד, אני ובתי, היא – נרגשת מנהר בוג שמתפתל בלאט למרגלותינו, ואני – נרגשת מהמפגש הקרב עם התלמיד הנאמן, רבי נתן.

"אמא, בואי נצטלם!" הרגשתי לפתע מגע מתכתי ביד, אחריו זינקה בתי בירידה כלפי הנהר, תוך שהיא מקפיצה לי את הלב כשהיא עומדת בפוזה לא יציבה בעליל על סלע מזדמן. לקחתי את המצלמה בקבלת עול, מסתבר שהמצלמה היא חברתנו הטובה ביותר לטיול. האמת שלא תכננתי להתעכב כאן למטה אפילו לרגע. שורת מדרגות שמתגבהות מהמקום שבו אנו ניצבות, מחכות שנטפס בהן ונגיע לרבי נתן. בזווית העין אני רואה שהקבוצה כבר מתקדמת למעלה במדרון המדרגות התלול. הזמן שלנו מוגבל, חבל על כל דקה.

נעה לעומתי נהנית מהרגע; הנה ברוזים והנה קנה סוף וכמה יפה האורך הבלתי נתפס של הנהר.

"אמא, תרדי עוד קצת מהשביל, ככה תוכלי לקלוט את הנהר כמעט עד הסוף", היא מתלהבת. אני ממש לא מעוניינת לרדת לכיוון הנהר.

אני מנסה לשחד אותה שמרום מושבו של רבי נתן רואים טוב יותר בהרבה... בתי

מתנשפת בחוסר שביעות רצון. לדעתה, יהיה פספוס בל יתואר אם לא נתקרב עד גדת הנהר ממש. היא מבינה היטב את המניעים שלי. תפילות ושוב תפילות! אין לה סבלנות לאמא המתפללת שלה. גם אני מרגישה חוסר שביעות רצון גובר. האם באנו לכאן בשביל להתקשקש בתצלומים סביב הנהר? מה עם התפילות שלי? ו'בת המצווה' שלך, גברת צלמת! האם שכחת בשביל מה סחבתי אותך אתי עד הנה? חוסר נחת החל לזחול במוחי ולהתסיס אותי נגדה. נזכרתי במסירות הנפש על הוצאות הכרטיס שלה, זה היה מעל ומעבר למה שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו, ועשינו את זה בשבילה! שתרגשי, שתבוא, שתתחבר! הזמזום הטורדני הלך וגבר. הוא

ממשיך להציק לי בשאלות חסרות תשובות: למה לקחתי אותה בעצם? היא קטנה מדי, זה לא מעניין אותה כל העסק הרוחני סביב קברי צדיקים, וטיולים יש גם בארץ, יפים לא פחות וזולים יותר ודאי!

כשרוצים להתאכזב, היצר הרע מתנדב מיד ומעלה לרף התודעה עוד כמה תמונות

עכורות. אני נזכרת בהפצרות ובתחנונים שלי אליה בציון הבעל-שם-טוב כמה שעות קודם לכן. "נו נועה, מה אכפת לך, תעשי כאילו את מתפללת, אם כבר להצטלם אז זה המקום!" נועה נבוכה מהמעמד. "אמא, בושות! אנשים רואים אותי... ואני לא באמת מתפללת!" "אז תתפללי!" פסקתי. ונועה בחוסר חשק ובעיניים פוזלות לצדדים אומרת איזה פרק. 'נו...' היא רומזת לי בעיניים מתחננות, 'תגאלי אותי מהפוזה המביכה הזו'. וכך גם נראית התמונה. ללא מבע. מנותקת.

אני חוזרת לנהר. נראה שנועה נכנעה, היא מבקשת בקשה אחרונה בטרם נעפיל אל על. "אבל אמא, עכשיו תעשי רק עוד תמונה אחת לאורך, שיקלטו עד הסוף של הנהר וגם אותי", היא מתמרנת עוד כמה צעדים אחורה ומתכופפת מעט. "עכשיו!" קוראת אליי בשפתיים כמעט סגורות נזהרת שלא ייהרס הלוק התמונתי. אני מצלמת בשתיקה ומכניסה את המצלמה, מבטיחה לעצמי שסיימתי איתה להיום.

אנחנו מגיעות לציון הקטן וההומה. התרגשות. לא להאמין שאני כאן. רבי נתן.

"אמר שיהיה כמה מעשיות מאנשינו ש'מכל אחד ואחד יספרו הרבה מעשיות"

חברות מספרות על עצמן

התלמיד

המובהק. מה יש לך להגיד לי? מה יש לי להגיד לך? אני באמת לא יודעת. נועה עוזבת אותי למחשבותיי. לא נראה שהיכל הציון 'עושה' לה את זה! לעומת זאת, ליד הציון יש חלקת עשב רחבת ידיים, מלא אוויר, פרפרים ונוף מרהיב הכולל את נהר בוג לכל אורכו. היא אווזת פעוטה בת שנתיים של אחת חברות הקבוצה ויחד הן שועטות לעבר הירוק-ירוק הזה. התכול האניסופי שמעל סוגר עליהן במעין מסגרת מופלאה וציורית. אבל בעיניי כעת המראה הפסטורלי לא נראה יפה כל כך, הוא מלא כתמים בלתי נסלחים בקצוות. היי ילדה! זה מסע בת מצווה בשבילך, את בכלל מבינה מה גדול הוא רבי נתן שאת מעדיפה לקטוף פרחים בשדה שלידו? תגידי שלום לפחות, תזרקי איזה קפיטל, משהו! אני תוהה אם להתערב. יודעת שאם אתערב זאת תהיה טעות, אבל גם לשתוק גורם לי תסכול מפוצץ. בכל אופן אני כולי התערבות אחת גדולה. מעורבת. מעורבת. מתערבת בבלי

של אכזבה ומחשבות נוגות. כמה קשה לי לחנך אותם ליראת שמיים! איך עושים את זה בכלל? למה זה לא נדלק להם? האם לעולם אהיה הגררור שאמור להדליק אך הוא רק מוציא עשן דלוח?

כמו הדשא הירוק מחלון הציון, כך הדשא של השני נראה ירוק יותר. לידי שתי בנות "א מתפללות בדבקות. אחת ממררת בבכי של ממש, השנייה מתנדנדת על הספר. אח! אלו צדיקות. כך יאה וכך נאה. הזבוב שהציק לי בנהר למטה עלה גם הוא את כל מדרון המדרגות והתייצב היישר על גדת הלב. הנה אלו בחורות שחסכו לעצמן את הכרטיס ויודעות להעריך אותו. לא רק חוויה בחו"ל כי אם תפילה ותחנונים. את לעומת זאת עושה הכול בשבילה והיא בתמורה קוטפת בחוץ פרחים. זה שכר פעולתך!

ניסיתי להירגע, להעיף את הזבוב הטורדן והמעצבן. אמרתי לעצמי – תתפללי! תתרגשי! נו, עזבי אותה כבר... שתהיה כבשה באחו, פרפר חסר עול, לא משנה מה! תעזבי אותה ותחברי את עצמך, נראה אותך, מה את גיבורה על חלשים? היא רק ילדה!

תחושה תבוטנת ומיואשת ניסתה לתפוס את מקום הכעס המקרטע הקודם. התיישבתי חסרת כוח על אחד היסאות. בקושי מצליחה להיזז את השפתיים. הבחורה המתוקה שמררה בבכי קמה עתה מעם הציון וקרבה אליי. "תוכלי להחזיק לי לרגע?" העבירה אליי ספר הנקרא "ליקוטי עצות לנשים" ויצאה מהציון.

מעניין, הסתכלתי בו, כריכה ורודה, גרפיקה חדשנית, מה הכוונה ליקוטי עצות לנשים? אני מכירה ליקוטי עצות לכולם. אולי הצורה מאירת העיניים? אולי יש כאן משהו אחר?

פתחתי בעמוד אקראי והתחלתי לקרוא. אני לא זוכרת היכן בדיוק פתחתי. מה שאני זוכרת בוודאות זו התחושה, ובעיקר את ההקלה ואת ההבנה שנשבה עליי בעקבות הכתוב. רוח טובה אמיתית, רוחם של הצדיקים האמיתיים.

היה כתוב שם על מלמד (ואולי היה זה אבא?) שלימד את תלמידו דבר חכמה. הוא לימד את התלמיד את אותו הדבר כמה וכמה פעמים, והזהיר אותו והתרה בו לבל ישכח את לימודו. עוד ועוד הזהיר אותו. עוד ועוד הזכיר לו. לבסוף אותו התלמיד, הדחוק הרדוף והמבולבל, שכח את תלמודו כליל דווקא באותו הדבר שהתרו בו כל כך.

הזדעזעתי. כמה טעה אותו מלמד! למה הוא דחק בתלמיד שלו ככה? מה הוא חשב? היה עליו לסמוך עליו, להסביר, לשנן ו... לקחת צעד אחורה. להאמין שהוא מספיק חכם

דפיקה חלשה על המפתן בשעת טרום צהרים מזרזת אותה אל הפתח. השכנה החדשה מהקומה למעלה עומדת שם, פניה נפולות, היא מבקשת קישוא ושלושה גזרים.

היא מזדרזת להביא לה את מבוקשה. בוררת בקפידה את הגזרים היותר גדולים, את הקישוא הגמיש והיפה ביותר. ומחפשת עוד משהו, משהו שמגירת הירקות המלאה שלה לא יכולה לספק לה.

לו רק יכלה להשאיל לשכנה החדשה חיך. לו רק יכלה

לתת לה תקווה - הייתה עושה זאת ברצון.

אבל אין לה מצרכים כאלו במקרר, והשכנה גם לא ביקשה.

היא סוגרת את המקרר בטריקה ומתכוונת לשוב על עקבותיה אל הפתח.

'אולי יש בך הכוח להאיר לשכנתך? מי אמר שאת לא יכולה?' קול קטן קורא בה.

הקישוא כמעט ונשמט מידה כשהיא מנערת את ראשה בגיחוך. מה הקשר לחזק? היא אף פעם לא הייתה מהצדיקות האלו שמחזקות אחרות. היא סתם אישה פשוטה, רגילה כזו. חוץ מזה, היא בעצמה מדוכדכת פעמים רבות, גם לה לא קל.

'את הברסלבית היחידה כאן בבניין. את זכית להתקרב לנחל נובע מקור חכמה. והשכנה לעומתך לא מכירה את הדרכים והעצות שלו. איך אפשר לשלוח אותה עם ירקות מצוינים אך בלי אוויר לנשימה? תגידי לה משהו' הקול הקטן ממשיך להתדנדן בתוכה, לא מניח.

היא חוככת בדעתה, לא יודעת מה לעשות! זה ברור שאם השכנה הייתה יודעת את ההתחזקות הנפלאה שיש בדבריו של רבינו הקדוש- היה לה כוח אחר לגמרי. יכול להיות שכל החיים שלה היו משתנים. היא הייתה רוצה לספר לה! היא הייתה רוצה להגיד לה! לכל הפחות לגלות לה שאפשר לדבר עם השם כמו עם חבר טוב אמיתי. אבל היא לא מעיזה. נו! שתמצא לה השכנה כבר איך להתחזק. יש דיסקים, הרצאות, רבניות שמחזקות. מה לה ולחיזוקים!

בצעדים מהירים היא מזדרזת לדלת, נחושה בדעתה להביא כבר את הירקות. אך איך שהיא מישירה מבט היא שוב רואה את הפנים כבויות המבע. רגע, אולי ישנן דמעות בזווית עיניה של שכנתה? אוי, מסכנה! ליבה מתכווץ בצער. להגיד לה משהו? לא להגיד?

פתאום היא נזכרת. זהו אינו יום רגיל היום! היום הוא יום ההילולא הקדוש של מוהרנ"ת, י' בטבת! רבי נתן שקיים בגופו נפשו ומאודו את צוואת רבינו הקדוש "לא להיות עצים יבשים" והשקה והרווה רבבות מחפשי קירבת אלוקים בצוף אמרותיו של רבו. רבי נתן ששפך דיו מקולמוס הלב על גיליונות רבים כדיבורי אמונה ולא חסך מילים כוח ואון בשביל לקרב עוד יהודי לאביו שבשמיים.

והיום, בדור שלנו, שכולם כל כך צריכים חיזוק. שצריך כמה שיותר שליחים להפצה. לקירוב רחוקים וגם קירוב קרובים, איך אפשר להגיד "לי זה לא מתאים" אין פריבילגיה כזו, כולם נשלחים לחזית! כולם לוחמים. וגם היא, גם אותה הרב'ה שולח. גם היא חייבת ללחום במלחמת המצווה הזו של הפצת האמונה.

היא מתגברת על הבושה, וזורקת את המחשבות המחלישות מעל פניה. יש לה אוצרות! באמתלה כלשהי היא מכניסה את השכנה לביתה. נותנת לה ספרון מאחד רבני אנ"ש מעניין ההתבודדות ומתחילה לדבר איתה דיבורים המתיישבים על הלב. להפתעתה הדיבורים קולחים ממנה.

היא עוצרת רגע ונושמת. מי היא זו המדברת? האם זו היא? היא לא מאמינה על עצמה! היא ממש מרגישה איך הרוח של הצדיק נכנסת בשתיקה.

החיך חוזר לפניה של השכנה. ונכנסת בה תקווה. ובה? האש שהייתה כחלל קטן וכמעט בלתי מורגש, מתלבה ועולה.

היא אחרת לגמרי עכשיו. הדיבורים שדיברה- חיזקו את השכנה, אין ספק. אך האור החוזר שעלה ויצא מהדיבורים- מעורר ומחזק אותה שבעתיים! היא מסתכלת על שכנתה העולה ברגליים קלות הרבה יותר את גרם המדרגות המפריד בין הקומות ומוסיפה תפילה:

"ריבונו של עולם, תזכה אותי לדבר כל יום דיבורים של אמונה. דיבורים שנותנים כוח ותקווה בלבבות ולחזק את עצמי ואת כל הנשמות התלויות בי"

ואולי גם מחר, כשתפגוש חברה, מכרה או שכנה, מתי שתרגיש שיש נפש שמשתוקקת לשמוע את דיבורי הנחמה המתוקים של רבינו הקודש,

יהיה בה הכוח והעוז לעשות כן? הלוואי!

ונבון להצליח. שהוא מסוגל!

מבעד דלת הציון אני רואה אותה שוב. את הבת שלי. השיער המתולתל שלה קופץ ברוח האוקראינית, והיא מטיילת לה בין העשבים המוריקים עם תינוקת מתוקה של אחת החברות לקבוצה.

גל של רחמים עטף אותי. רחמים עליה. מה את רוצה ממנה?

מה את דוחקת? מה את רודפת? למה את מצפה? את בעצם דומה לאותו המלמד, רק בגרסה אימהית. את דוחקת בבת שלך... ומרחיקה אותה באותה הדחיפה. קחי צעד אחורה. קחי כמה צעדים. תשחררי!

זה בסדר שהיא ככה. זה בסדר גמור. זה מובן ומתקבל. היא ילדה צעירה שוחרת חופש ומרחב. ילדה של אוויר ופרפרים ועולם יפה של הבורא. היא מקסימה, גם בלי להתפלל. אפילו בלי להיכנס ולראות מה קורה כאן. זה מה שמרגיש לה! תביני!

דמעות כיסו את כל שדה הראייה. הנחתי את הספר הוורוד על הכיסא וקרבתי לציון. מה אני רוצה מהם, ריבונו של עולם? מה אני בלחץ עליהם? למה אני לא מרפה? המתח גומר אותי, הלחץ רק אוטם את הנשמות היפות שנתת לי בבהלה מיותרת. כשאני התקרבתי אליך אף לא אחד ישב לי עם אקדח לרקה, ובירר וחישב וספר לי מצוות ועברות. היה לי מקום, היה לי מרווח. יכולתי לנוח. יכולתי לשמוע ולרצות ולהתקרב אליך באהבה. אף אחד לא היה חוצץ מזכיר, מאיים, מצפה... כל כך מצפה! ציפייה כמעט צועקת.

מחוץ לציון עמדה ילדה טהורה ומתוקה שעוד מעט תקבל עול מצוות. הילדה הזו רואה את "מה רבו מעשיך ה'" ומתפעלת כל כך. היא עומדת מול הנוף הזה, ופשוט מתפעלת עוד ועוד. בלי מילים, עם מצלמה.

זה כל כך יפה. זה כל כך כל כך יפה!

יצאתי אליה, סוגרת את הסיידור ומשיבה את ליקוטי העצות הוורוד לבחורה שכבר חזרה לציון והתפללה בדבקות בספר תהילים אחר.

"מה, אמא, סיימת להתפלל?" היא שואלת אותי, אני מרגישה את הלחץ שלה ממני. ממה שוודאי אגיד ואנאם ואכריז...!

"לא סיימתי, באתי לכאן, לראות אתך את נהר בוג", אני משיבה לה ומתיישבת על האדמה שמלאה עשב רך וארוך. היא מתיישבת לידי מניחה את הפעוטה על ברכיה, שתינו מסתכלות למרחב. התינוקת אווזת בעשבים, היא מוציאה לה אותם בעדינות, דואגת שלא תאכל אותם. אני רואה גם את זה.

פתאום הטוב שלה חזק ממש. היא מתוקה כזו. נהדרת. אני רואה את זה! ומתוך שאני רואה את כל זה, יוצא לו מן דיבור.

"את יודעת, על גדות הנהר הזה הלך רבי נחמן עם רבי נתן, כשרבי נתן רק התקרב אליו, כאן הוא צעק: 'ברסלב בוערת אש! הבער אותה בליבי'. זה לא סתם נהר, זה נהר קדוש מקום גניזתם של הצדיקים, קדוש בקדושת ארץ ישראל, אולי בגלל זה מרגישים פה טוב כל כך". היא שומעת ומוציאה לה שוב את המצלמה מהנרתיק. אנחנו מצטלמות. כלומר אני מקבלת הוראות צילום והיא מצטלמת. אני חוזרת להתפלל. אחרי רגע באה גם היא, משיבה את התינוקת לאמה, לוקחת ספר תהילים ונעמדת להתפלל על ידי.

קו ההתחזקות

מערכת שיעורים בתורת ברסלב לנשים.

כואי אהמזק איגו כיחד...

02-6633554

השלוחה של אפרת

- 1 - סיפורי מעשיות (יומי)
- 2 - איחוד אסמנה (יומי)
- 3 - מיציקים 'אל הדרכ'
- 4 - אומיה שומוכיל
- 5 - איחוד יומי מתוך "שער הביטחון" ארבינו בחיי

1 השלוחה של צפורה

- 1 - יעור יומי מספרי רבי נחמן מסרסלב (7-6 דקות)
- 2 - גפילוג מתוך הספר "איקוטי גפילוג"
- 3 - סידרה של 13 יעורים בנושא אום היג
- 5 - סיפורים אולדים
- 6 - מידע על נשיגו לאונון
- 8 - סיפורים מהנשיגו לאונון
- 9 - מינך יודים

2 לקבלת צינטוקים

כשנכנסת הקלטה חדשה הקישי 1.1

4

3

שלוחת השפות

- 1 - יעור בחסידות באנצ'איי מאג מי אנדל

5

השלוחה של נשות שלומנו

- 1 - יעורה השבועי של אפיזא מייזאיק
- 2 - הכנה מיה קצקי
- 3 - יעוריה של מוה עשהאל
- 4 - 40 יום צעוג
- 5 - "סיפורי מעשיות" עם פייג זוהר
- 6 - "עלום אגרופה" שגי דקו עם אושג
- 8 - מיצוק באמונה מתוך "משיגה נפש" עם קנן הוגרט
- 9 - דיבור של אגמ - סיפורים ומיצוקים

6

שלוחת המאזינות

- 4 - כחה פגמה אומזינג
- 5 - "חסידות באהבה" מפי מי אנדל
- 6 - גוכן הענינים והואגה הפולא המלכג

7

השלוחה של הרבנית דבורה קירשבוים תחי'

- 1 - יעורה החשובה של הרבנית על פגמג השבוע
- 2 - הקלטה משנים קודמות על פגמג השבוע

8

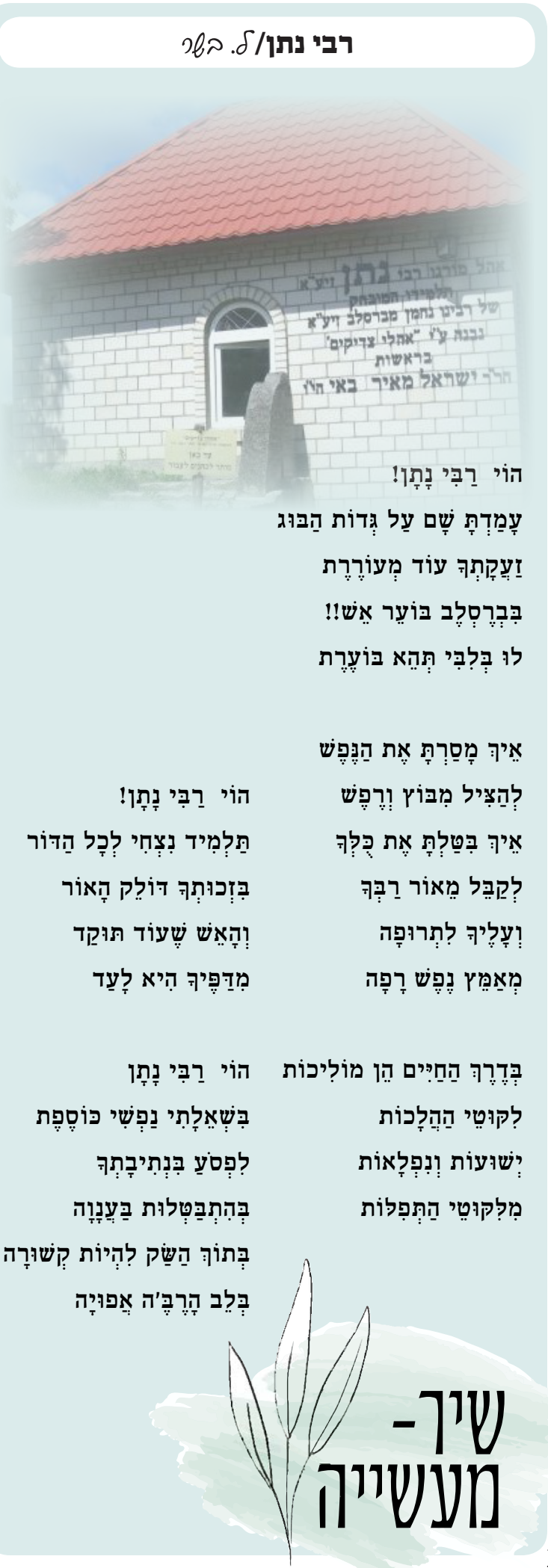
השלוחה של נשות שלומנו

- 1 - "איקוטי האבות", ע3ג אמעשה מאג שפנה היקל
- 2 - נעונים מאג נשג שומיע
- 3 - שוכיה אוינגון
- 4 - "לחייג לאור האמונה" מאג כחל נחמה ישכאיי
- 5 - נעונים מאג מוה עשהאל
- 7 - דיבורים חשובים מאג גב' נאוה דגן

9

- 1 - "פגמג בג חולך" עם הדסה
- 2 - הדסה מנישה "סיפורי מעשיות" אולדים
- 4 - "היולל הצדיקים" עם כוכבה
- 5 - "מגיקות החיים" - שיניג זולדן (7-6 דק')

הקו בהנהלת צפורה פלדמן 052-7142147

הוי רבי נתן!
 עמדת שם על גדות הבוג
 זעקתך עוד מעוררת
 בברסלב בוער אש!!
 לו בלבבי תהא בוערת

איה מסרת את הנפש
 להציל מבוץ ורפש
 איה בטלת את פלה
 לקבל מאור רבה
 ועליה לתרופה
 מאמץ נפש רפה

הוי רבי נתן!
 תלמיד נצחי לכל הדור
 בזכותך דולק האור
 והאש שעוד תוקד
 מדפיה היא לעד

בדרך החיים הן מוליכות
 לקוטי ההלכות
 ישועות ונפלאות
 מלקוטי התפלות
 הוי רבי נתן
 בשאלתי נפשי פוספת
 לפסע בנתיבתך
 בהתבטלות בענוה
 בתוך השק להיות קשורה
 בלב הרבה אפווה

שיר -
 מעשייה

המכתב הזה נכתב במיוחד בשבילך...

תארי לך שיום אחד היית מקבלת מכתב מ'ר' נתן בכבודו ובעצמו ושם הוא היה מרעיף עלייך חיזוקים ועונה ללבטים שלך, גם נותן לך עצות מדויקות למה שעובר עלייך. כמה כוח זה היה נותן לך.

יש אוצר ששמו "עלים לתרופה" - ספר שכשמו כן הוא, מביא מרפא לנפש, ובו מכתבים שכתב ר' נתן לבניו ולתלמידיו (בתחילת הספר ישנם גם כמה מכתבים שכתב רבנו הקדוש לר' נתן). מכתבים רוויי אהבה, מלאי התחזקות אמיתית ועצות המתאימות לכל זמן ולכל מצב. עלינו לדעת שכל מכתב כזה נכתב גם לדורות הבאים, כמו שכתב מוהר"ת בסיום אחד המכתבים שכתב לבנו: "ותיה מראה אלו האגרות לאנשי שלומנו החפצים באמת, ותחזור ותצניעם אצלך, כי הם דברים יקרים וצריכים לשמרם, כי יהיו נצרכים, בעזרת ה' יתברך, להחיות נפשות רבות בחסדו הגדול יתברך" (מכתב צ"א).

כל אחת יכולה לקרוא את המכתבים האלו ולדמיין כאילו המכתב נכתב ממש אליה במיוחד. כי כל עניינו של רבי נתן היה להעביר לדורות הבאים את תורתו הקדושה של רבנו וכמה יגע וטרח לכתוב כל שיחה שנאמרה מפיו הקדוש (אפילו שיחות סתמיות לכאורה), וכמה טרח ועסק במסירות נפש בהדפסת והפצת הספרים מלאי הדעת האמיתית של רבנו. כל זה בשבילנו! בשבילי ובשבילך שעוברות מה שעוברות, כדי שיהיה לנו ממה להשיב את נפשנו ולהחיותה. כמה הכרת הטוב יש לנו לתלמיד הנאמן הזה שצפה וראה עד היכן נגיע, נפשות עייפות וחלושות של סוף הגלות וכמה כוחות נשאב אנחנו מכל דף ודף שהשאיר לנו.

ממכתבים אלו שנכתבו מתמצית דמו של ר' נתן ניתן ללמוד כל כך הרבה על גדולת נפשו ועל דבקותו בצדיק וכמה שהוא חי את העצות של הרב'ה בכל רגע ממש. אחד הדברים שבולטים מאד במכתבים זה גודל אהבתו וחביבתו ומידת ההכלה שלו למקורביו מחד, ומאיך הוא מציב אותנו מול האמת של החיים ללא כחל וסרק ומזכיר לנו שוב ושוב שהעולם הזה מלא צער וייסורים בלי שעור, ואדם לעמל יולד ומי שיחשוב על תכליתו הנצחית ירוויח בזה ובבא. בדיוק הפוך ממה שהעולם הזה "מוכר לנו". וכך הוא כותב לאחד ממקורביו: "מכתבך קבלתי, ידיד נפשי... והומה עליי לבי, כי ידעתי את מכאוביו... והרבה הרבה הראיתים בעיניכם, שהעולם מלא ייסורים וצרות ומכאובות ודאגות... ואין חכמה ואין תבונה ואין עצה להינצל מכל זה, כי אם לברוח להשם יתברך ולתורתו הקדושה... ותחזק עצמך בביטחון חזק בחסדו יתברך, כי לא יעזוב אתכם... דברי אוהבך באמת לנצח ומעתייר בעדכם ומצפה לישועתכם מהרה ומחכה לראותך מהרה בשמחה וחיים ושלוש. נתן מברסלב" (מכתב תל"ו).

איזה לב גדול היה לו... כמה אהבה ואמון בטוב של כל אחד... אחד הדברים שר' נתן הרבה לדבר עליהם רבות במכתביו (וכן ביתר ספריו) הוא על התורה "אזמרה" המדברת מענין הנקודות הטובות. כמה ר' נתן החשיב את העצה הנפלאה הזו והורה לנו שוב ושוב ללכת איתה, ללמוד אותה ולהתחדש איתה בכל יום.

וכך כותב ר' נתן: "אם לא היינו שומעים ממנו כי אם התורה של אזמרה, דיינו, כי יש בו די להחיות עצמנו ע"י התורה הקדושה זאת כל ימי חיינו, ולזכות עי"ז לחיי עולם לנצח" (מכתבים מ"ט, ר"ג, רע"ט).

"וישמח נפשו בה' ובנקודותיו הטובים... אין לנו מה להתבייש להזכיר התורה הנוראה "אזמרה" אלפים פעמים בכל יום, כי היא חיינו" (מכתב רנ"א).

"הזהירנו הוא ז"ל בפירוש לילך עם התורה "אזמרה", והטה בידו הקדושה בתשוקה נפלאה, שרצונו חזק שנלך בזה, כאשר כבר ספרתי לך, ויותר מזה יש בלבי, ויותר מזה גם אנוכי איני יודע, רק אני מאמין ומבין מרחוק שהוא דרך נפלא ונעים ונורא ואדיר ומתוקן" (מכתב רע"ט).

"הדרך הקדוש והנורא מאד "אזמרה" צריך שיהיה חדש אצל כל אחד ואחד בכל יום" (מכתב קצ"ו).

יהי רצון שנזכה להתחדש בדרך רבנו הקדוש ותלמידו האהוב.

להצטרפות לחברותא יומית של "אזמרה" התקשרי: 02-6633554 שלוחה 2.2

רחל והקבצנים

קראתן את המעשיות החודש? רוצו לקרוא. איזה אורות! אורות!! לקחתי לי את המעשייה למעשה. כן אני רחל, אמנם גרה בעיר הגדולה בדירת איקס חדרים אבל לא פעם אני מרגישה שעובר עליי ואני ממש

ביער: סבוך לי, חשוך לי ואני לבד. דוגמאות? בבקשה:

קמת(?) משנת צהריים חסרת הכרה. מגלה את כל המחדלים האקולוגיים שקרו בארבעים דקות תנומה. החל בשביל קליפות התפוזים בואכה הסלונה עובר דרך המסדרון + נתזים ופלחים מעוכים, ואני שונאת ריח של תפוזים ושל קליפות! על המפגע הביולוגי-כימי בחדר השירות שמורק באותו יום באקונומיקה לא נספר משום צנעת הפרט.

אני מהנדסת הלומת שינה לתחנת ההתאוששות הבאה, קרי הספה. ומגלה שם את אחת מבנות הבית שהייתה אמורה להשגיח נמה שנת ישרים. אני נועצת מבט נזעם ביפיפיה הנרדמת שלי, היא ממש סמכה עליהם בעיניים עצומות!!

על הדרך אני מאבחנת מרוץ מכשולים מאתגר. ילקוטים ונעליים פזורים בערוביה (וזה כבר נעליים בגודל בית לא רק נעלי בית!) לא להשאיר ילקוטים במעבר, זה מסוכן! אני שומעת את עצמי בד'ה-וו. איזה תסכול! במטבח מקדם אותי מלבד השיש המנומש בגרגרי סוכר וקפה זכר לקפה שהכינה לעצמה אחת מבנות הבית, ענן זבובים הנישא מעל הסירים הפעורים. ושוב אני שומעת בהזיית קול את עצמי צועקת: לא להשאיר סירים פתוחים! אפס. אחת. שתיים. שלוש. שעון העצר הפנימי מתחיל לתקתק. לא לצעוק! לא להתעצבן! חבל עלייך ועליהם. הוי! זאת לא אני שמתפוצצת זה מתפוצץ לי לבד. המפץ הגדול הולך להגיע איזה פחד!!

ואז אני נזכרת בו, הקבצן העיוור. הוא מגיע אליי, יש לו שק של לחם. והוא אומר לי: בואי, עכשיו את יכולה להיות אישה עצומה. תעצמי עיניים. את לא חייבת לראות הכול. בואי נדמיין שלא ראית כלום.

אני נושמת עמוק. מסתכלת על השמיים. איזה יופי. ישנתי כ"כ עמוק שאפילו לא שמעתי את הג'ונגל בהתהוותו. תודה השם. ויש גם את הבעטלער החירש:

הדלקת נרות. יום שישי המקוצץ מאתגר אותי כל פעם מחדש, מרים את הרף ומתקצץ בעוד כמה דקות. אני עומדת להדליק את נרות השבת.

ילאו המלים לתאר את טוהר הרגע. הילדים עומדים לבושים משני צדדי. השולחן ערוך. אני מציתה את השלהבות, מליטה פניי בידי ומתפללת. דמעות זולגות מעיניי. שופכת שיח על בעלי וילדיי.

חה. הלוואי! זה מה שהייתי רוצה. מה שקורה באמת קצת אחר: למרגלותיי מלחמת עולם. סירנת צרחות של שני הקטנים. בחדר הבנות ויכוח סוער מי תלבש את השכפץ הפרוותי שבעלותו שנויה במחלוקת. ובמטבח הפעקאלך הגורליים. רשרושי האריזות יחד עם חקירות הוועדה המכוונת הבודקת היטב שכמות הביסלי והדוריתוס מדודה וחלילה אין איפה ואיפה. כתבנו לענייני פעקאלך מדווח כי הויכוח נעשה בצעקות מהוסות עקב האיום שאם יהיו מריבות אזי...

וכך אני עומדת, פאתי השמיים נצבעים באדום כתום, ומחליטה לא לשמוע כלום. לא, מה פתאום, אין לי בכלל הפרעת רעש. רק שעכשיו אני מדליקה נרות של שבת קודש. חירות מבורכת יורדת עליי היישר משקו של הבעטלר החירש. ששששששששש. גוט שבת.

כך על קצה המזלג בתוך החיים אני פוגשת אותם, הם באים אליי, עוזרים לי, מלמדים אותי כמה בריא להיות לפעמים "בעל מום".

תפילה לזכות להתקרב לצדיקי אמת

רבוננו של עולם, ה' אלוקים אמת, אשר נטעת בנו בכל דור ודור צדיקי אמת.

הושיענו ורחמנו ברחמך הרבים, וזכנו להתקרב לצדיקי אמת לקבל מהם עצות אמתיות ולא נסור מדבריהם ימין ושמאל, רק נזכה לילך בדרך עצתם האמתית,

ותרחם עלינו ותציל אותנו ואת כל חברתנו ואת כל עמך בית ישראל, מעצת רשעים שהם עצת הנחש הקדמוני, ולא נטה אזן לדבריהם כלל, ולא נאבה ולא נשמע להם, ולא יכנסו דבריהם ועצתם בלבנו כלל...

רבוננו של עולם, גדול העצה ורב העלילה, זכנו ברחמך הרבים שיתגלו לנו צדיקי האמת, ונזכה להתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם עצות נכונות וברורות וישרות, עצות טובות הנמשכים מתר"ג עטין דאורייתא, שנזכה לקבל אור האמת על ידי עצתם האמתית. ועל ידי זה נזכה לאמונה שלמה באמת לעולם ועד:

נרתמו 150 עלונים
בעילום שם לכל הישועות ובפרט בענייני שידוכים.

ר' מבית שמש תרמה 150 עלונים
לעילוי נשמת אביה צדוק בן רבי שלום

מוצב להכניס את האור לביתך? חדש!
ניתן להזמין ערבי בית עם צוות 'חברות מקשיבות', התקשרי: **054-8478058**

ר' מרחובות תרמה 110 עלונים
לזיווג הגון לאילון בן רויטל.

ש מצפת תרמה 100 עלונים
לרפואת שמחה סימה בת זמילה גאולה ומשה בן בידה

י' מרחובות תרמה 60 עלונים
לזיווג הגון חיה מושקא בת יפה, רבקה בת יפה, דבורה לאה בת יפה

נרתמו 600 עלונים
לגאולת עם ישראל

משפחת פ' מבית שמש תרמו 120 עותקים
שיזכו הם וילדיהם להתקרבות לרבנו הקדוש.

ר' מצפת תרמה 70 עלונים
להצלחת כל בני המשפחה.

ואת? רוצה להקדיש עלונים לישועה או רפואה? התקשרי: 0504116096
זיכוי רבות תעמוד לך לכל הישועות!

החפצה בעילום שמה תרמה 60 עלונים
לזרע קודש של קיימא לשירה שני בת רות ואילן אליהו בן תמרה

נרתמו 200 עלונים
לזיווג הגון לבניין עדי עד מתוך שמחה והרחבה.

חבילות הכל לך

נופש באומן מתי שנוח לך

מגוון חבילות סופ"ש ואמצע שבוע לאומן
אתם בוחרים את היום והשעה הנוחים לכם והמחירים בדיוק בשבילכם

סופ"ש חמישי-ראשון

החל מ-
\$410

לרוכשים באתר: \$399

אמצ"ש 3 ימים 2 לילות

החל מ-
\$350

הכל כלול: טיסות - נסיעות פנים - לינה במלוןית מפוארת - ארוחות - ביטוח רפואי אוקראיני

לא כולל כבודה | ט.ל.ח. | מגוון אפשרויות לשרדונים
ניתן להזמין כרטיס טיסה בלבד

נתיבים טורס
משרה נפלא בקרה לך!

מוקד הזמנות: **02-6338444**
www.ntours.net | info@ntours.net

שירות לקוחות ותקצויות

לינה וארוחות

נסיעות פנים

קבוצות מארגנות

קבצי צדיקים באירופה

טיסות לכל העולם

סניף ראשי - ירושלים: עבודת ישראל 1 | בני ברק: רבי עקיבא 62 | ביתר עילית: המגיד ממעורטש 71

תודה לחברת נתיבים טורס על תרומתה להדפסת 400 עלונים

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך
צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM